

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt vores arbejde – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

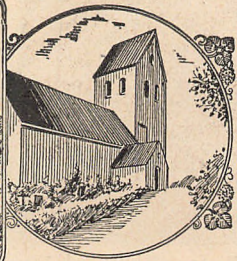
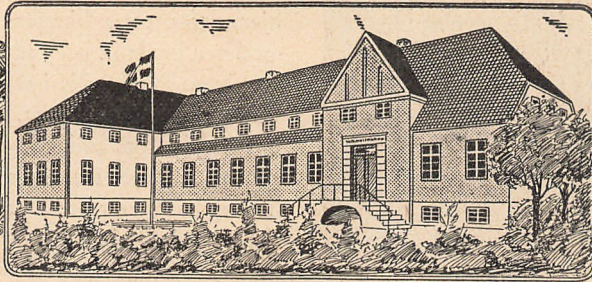
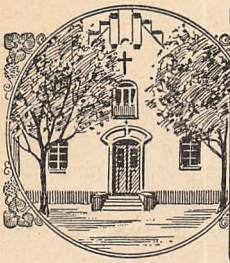
Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskeres Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

FRA NR. NISSUM HØJSKOLE

Oktober 1959

„Bed og arbejd.“

51. årgang nr. 10

GUD HJÆLP' DIG!

Således var det almindeligt for 50 år siden at hilse folk, som var i arbejde. Nu hører man vist ikke mere denne smukke hilsen. Det går sådan med den slags ting, at sædvanen slår det ihjel. Når man ikke tænker over indholdet, i det man siger eller hører — og sådan var det vist gået med denne hilsen, så er det også bedst, at skikken bliver afløst af noget mere neutralt, thi Guds navn og ønsket om hans hjælp må hellere være unævnt end tages forfængeligt.

Men sagen selv var rigtig nok, og hilsenen meget smuk. Det er netop det, vi trænger til at få Gud med os i vort daglige arbejde og gerning. Guds hjælp er ikke alene noget til højtidensbrug og dødsleje, men det er noget til hverdagen. Lukker vi Gud ud af vort hverdagsliv, bliver det vanskeligt at finde kontakten i højtidensstunder.

Alt ærligt arbejde må vi have lov til at gøre som en tjeneste for Gud!

Så kan vi bede over det, så kan vi takke for det, og så kan vi glæde os så meget mere over vel udført arbejde.

Når vi pløjer jorden, når du rykker roer op,

dine egne eller en andens, når du laver maden, når du tørrer støv af i stuerne, gør det som en tjeneste for Gud, for mennesker og for dig selv! Det er på denne måde, Gud fremfører „brød“ på jorden. Hvis Gud intet må have med vort arbejde, vore indtægter og penge at gøre, går det let sådan, at han heller ikke har noget med os selv at gøre.

Men hvor er det godt, at vi ikke har behov at søge vidt og bredt for at finde en tjeneste for Gud. Tjenesten ligger for vor fod; der, hvor hver af os bor. Men vi kan løsrive vort liv fra Gud og kun tjene os selv. Så venter man at blive rig. Sandheden er, at så bliver man fattig; ja, selv om man bliver forgyldt til midt på, er man dog fattig.

Den, som intet har at leve for, som er større end han selv, er fattig. Nu får du her hilsenen: Gud hjælp dig! Føj selv din bøn til.

„Og alt, hvad I tager jer for i ord eller handling, gør det altså i Herren Jesu navn og sig Gud Fader tak ved ham.“ (Kol. 3, 17).

P. Roesgaard.

Konfirmandklassen 1958. Vi ser Lydia i baggrunden

☆ *Brev fra Lydia Jespersen* ☆

Rutenganio Girl's Middle School,
den 5. oktober 1959.

Kære alle!

Jeg har tænkt mange gange på at skrive, men det hjælper som bekendt ikke ret meget, hvis ikke tanken bliver til handling.

Elevtallet er nu forøget til 144 piger, fordelt i fire klasser. Sidste år i november havde vi den første afgangsklasse. De fleste tog hjem til deres landsby, men nogle få blev sendt andre steder for videre uddannelse som sygeplejersker eller lærerinder; enkelte har fået kontorarbejde.

De fleste forældre er meget ivrige efter at få deres piger i mellemskole, og den tid er forbi, hvor pigerne skulle hentes til skolen. Dog findes der stadig nogle, som hellere vil have døtrene gift end sende dem i skole. Det er bedre at få en brudebetaling for pigen end at betale 200 kr. om året i skolepenge. Vi havde et eksempel i år. En pige var blevet indmeldt i skolen. Hun kom også, men sammen med en vred far. Han ville ikke have pigen i skole, men pigen havde tryglet og grædt så længe, at han var nødt til at gå de 8 timers gang over bjergene med hende, dog kunne han ikke overtales til at lade pigen blive hverken med det „onde“ eller det gode. Jeg opgav, og de gik hjem, men pigen havde ikke opgivet, og hun var ubøjelig og ønskede at be-

gynde i skolen, også fordi hun vidste, at faderen ellers snart ville bortgifte hende. Jeg blev ikke så lidt forbavset over at se hende stå uden for klassen igen den næste dag, hun var løbet hjemmefra over bjergene, og lidt efter kom moderen også; så begyndte den samme forestilling igen: Pigen ville i skole, men moderen bad hende gå med hjem igen. Vi fik sendt bud efter høvdingen, som ordnede sagen for os, og pigen fik lov at blive. Den samme høvding er en kristen og har været os til stor hjælp mange gange.

En anden pige måtte vi bortvise, da hun

havde boet sammen med en gift lærer i ferien. Pigen far vidste godt, at datteren gjorde det, men han lukkede øjnene i for det, da han var træt af at betale skolepenge og ønskede datteren bortgiftet og oven i købet havde fået en del af brudeprisen udbetalt. Pigen far er høvding og har selv flere koner.

I den første tid, jeg var her, var der mange af pigerne, der blev „syge“ — hysteriske — skolen her var jo ny, og mange var skeptiske, så nogle af pigerne havde den fikse idé, at „der var noget galt ved skolen“; det var de nødt til at bevise rigtigheden af ved at blive småskøre. Ja, nogle vil måske trække på smilebåndet af det, men det var ikke så let at gøre det, da det stod på. I år har de været så raske som aldrig før, det er vel nok skønt.

Vi har kor og orkester på skolen. Hver søndag synger de et par sange eller salmer i kirken, det er festligt at høre alle disse lyse pigestemmer. Der er nogle meget vakse piger også. En søndag var en flok ude at spadsere. Da vi var næsten hjemme, fik de at vide, at nu kunne de gå eller løbe hjem, som de havde lyst til. Det lod de sig ikke sige to gange, men — o, ve og skræk — da jeg drejede om det næste hjørne, opdagede jeg til min rædsel, at de næsten alle var forsvundne op i frugttræerne! — Nu

skal det siges til skolens forsvar, at disse piger lige var ankommet og kun havde været på skolen en måneds tid. Det kniber ellers svært at lære dem, at det er galt at lyve og rapse. Det tør nok siges, at de kan lyve uden at blinke, når en pige f. eks. med munden fuld af bananer i sin befippelse over at blive taget på fersk gerning kan sige: „Jeg har ikke taget noget!“ Undertiden forsvinder noget så sporløst, så man ikke aner sine levende råd for at finde ud af, hvor det kan være. Nå, nok om det, der er jo besværligheder alle vegne, og det er trods alt en sød og fornøjelig flok, vi har, og så har de en sans for humor, som man skal lede længe efter. En herlig flok!

Vi ville gerne også her lære pigerne at leve efter mottoet: Bed og arbejd. De fleste af dem er døbte, men det er jo kun begyndelsen. I vil nok være med til at bede om, at de må følge den rette vej, også når de kommer ud for fristelser og farer og overtro, ikke mindst hjemme i deres landsbyer.

De bedste hilsener.

Lydia Jespersen (48),

P. O. Tukuyu, box 36, Tanganyika,
East Afrika.

Tale ved Nissumstævnet i Herning

den 20. sept. 1959 af lærer K. E. Sørensen,
Snejbjerg, Herning.

STATUS

Den 3. november er det ti år, siden jeg rykkede ind på Nr. Nissum højskole. Da jeg forleden kom til at tænke på dette, standsede jeg uvilkårligt op og lod årene passere revue. — Kend dig selv! Hvor er det svært — og ikke altid lige behageligt. Men hvor har man godt af en gang imellem at stille sig selv over for spørgsmålene:

Hvordan gik det?

Hvor står jeg?

Hvor går jeg hen?

Jeg kom fra seminariet til højskolen fyldt med færdige teorier. På højskolen lærte jeg, at livet er mere end teori, at hjertet gælder mere end hjernen, at

når alt er tænkt, og alt er sagt,
har hjertet dog over hjernen magt.

Senere lærte jeg, at litteraturen er tidens spejl, og jeg så, at tidsånden er kristusfjendtlig.

Sådan gik det mig.

*

Alt sandt og ægte i livet har sit udspring i Guds ord — Bibelen. Her må alt, hvad vi er og gør have sit udspring.

Bed — det er grundlaget for arbejde. Søndagen er indledningen til ugens hverdage. Dåben — er grundlaget for hele vort kristenliv.

Her står jeg.

*

Menneskets bestemmelse er at være afhængig af Gud. Og når vor tid med teknik, social fremgang, videnskab osv. alligevel på så mange måder bringer mennesker i ulykke, skyldes det, at det moderne menneske vil være uafhængig. Man forkaster de bestående love og giver sig selv love — love, der passer til ens velbefindende. Af historien, dvs. af liv, der er levet, kan vi lære, at dette går ikke, om liv skal lykkes. Tænk på Saul, David, Salomon, Israels folk, Hitler. Gud vil, at vi skal ydmyge os, så hans bestemmelser går foran vore.

Det er min kurs — men den er svær at holde!

*

Og nu I, som er fælles med os om vor kære skole, hvor det blev understreget, at klippen er Kristus, og anden frelsesgrund gives ikke, har I gjort status for nylig?

Hvordan gik det jer?

Hvor står I?

Hvor går I hen?

Hvad var det, I bestemte, da I kom fra højskolen? Nu skal jeg hjem og virke; var det ikke sådan? Jo, for du var sprængfyldt af alt det gode og rige og skønne, du havde oplevet.

Hvordan gik det dig så? På din arbejdsplads, i din fritid. Passer disse ord ind i din situation:

Hvor ofte må man sig for himlen skamme,
når man ej mer' kan se den første flamme!
Eller er det disse linier:

Der er nogle, der bestandig går,
som de gik kongebud.

*

Vi er alle i stor taknemmelighedsgæld til den skole, vi er samlet om i dag. Men de fem måneder må ikke være et minde, vi har sat i glas og ramme, som vi standser op ved og betragter af og til.

Nej, det, vi fik, skal omsættes i handling. Først når det sker, har højskolen opfyldt sin bestemmelse.

✧ *Hjemme fra skolen*

Hos profeten Jeremias står der i det 8. kapitel, vers 20, så vemodigt: „Kornhøst er omme, frugthøsten endt, og vi er ej frelst!“

Her må vi jo også sige, at sommeren er forbi, og høsten til ende, men hvor har Gud givet os en rig sommer. Vi mindes med den allerstørste glæde og tak den 18. og 19. september, da vi fik lov til at opleve en god og rig vækkelse, og vi kan sige, som der står i salme 126, 3: „Herren har gjort store ting imod os, og vi blev glade.“

Vi tror, at det åndelige liv blev vakt i mange hjerter, og vi vil så bede om og håbe på, at de med den nyvakte tro må flittigt søge næring for troslivet, at det må bevares.

Det er vist biskop Olesen, Ribe, der har sagt, at kraftstationen er himlen, og derfra udgår 5 ledninger med kraft til at leve kristenlivet. Men enten vi nu siger det således, eller vi på gammeldags vis taler om nådemidlerne, så gælder det om, at vi

takker inderligt, fordi vi er døbte,
flittigt og med alvor søger Herrens bord,
gerne hører og læser hans ord,
altid beder og ikke bliver træt

og søger sammen med mennesker, for hvem det største er at være Guds børn og Guds tjenere.

Og — lad så også denne formaning gælde alle vore læsere og os selv.

Vi fik naturligvis en dejlig afskedsfest tirsdag den 29., og onsdag drog vore kære elever hver til sit, og vor sommerskole 1959 var slut.

Der blev tomt på skolen, men vi følte os ikke fattige.

Siden har der været en del rengøring, men ikke mere, end der hører sig til. Der har været noget at ordne med vinterskolen, og der har været en del møder, hvor det alle vegne var en glæde at træffe gamle elever. Og så har vi nu lige endt vort bibelkursus. I kan tro, at det er dage, hvor vi styrkes i troen, og selv om det var dejligt at se en del af vore „egne børn“ her, så kan vi ikke lade være med at tænke, at der burde have været mange flere. Sådant et bibelkursus er ikke alene en ny kraft, men det er også en ny glæde, og der burde altså komme mange flere.

Den første aften var de unges kredskursus henlagt hertil, og da var vi over 500, men de andre aftener var vi næppe 200, og om dagen var vi endnu færre. Vi havde dog altid den store klasse fuld — også fra morgenen af, og her fra skolen vil vi gerne bringe en stor tak til talere og deltagere.

Og så må vi se fremad, og tankerne går især til vinterskolen, hvor højskolen endnu er temmelig lille. Kunne I ikke gøre en kraftanstrengelse — tage et allemandstog — og skaffe os 5 unge mænd på skolen til vinter? Men husk, de skal være fyldt 18 år inden den 1. april 1960.

Nu må ingen tro, at vi kan tage flere efterskoleelever i stedet for. Vi kan ikke gennemføre 2 efterskoleklasser, dertil mangler vi både mandskab og lokaler, og den klasse, vi får, er lidt større end ønskeligt. Dog skulle det lige kunne gå.

Vi har vor sædvanlige lærerstab til vinter, så vi er 4 faste lærere og 3 faste timelærere, ligesom vi venter det sædvanlige besøg af redaktør Vendeltoft (udgiver af „Jordbrugsteknik“), så vi får lidt om traktorer m. m.

Pigerne til vinter bliver alle 5 af årgang 59, og vor nuværende kokkepige (søster til Lis

Lind 57) bliver her nogle dage ind i november, indtil de nye er kendt med forholdene.

I dag, den 15. oktober, begynder vi så småt med roerne. Det bliver spændende, hvor meget (eller hvor lidt) de giver. Men det er dog mere spændende, om vi får højskoleklassen fuldt besat.

Kære sommerelever!

*„Slut da sammen, kort er glæden,
snart skal vi spredt ud i kæden.“*

Det forstod I ikke den 3. maj, men nu forstår I det, for nu er det oplevet. Hvor blev den af denne skolesommer? Og en dag, når vi står ved enden af vor livsvej, vil vi sige det samme om vort menneskeliv, selv om vi får lov til at blive meget gamle.

Mon ikke vi har lært i sommer, at tiden er kostbar. Selve udtrykket: Den kostbare tid, indeholder en stor og smuk sandhed.

Derfor må vi aldrig sløse med tiden, men vi skal søge at få noget — det bedst mulige — ud af den.

Hvad er så det bedst mulige? I ved godt, at det hverken er pynt, morskab eller unge mænd. Disse 3 ting og mange andre ting er på godt og ondt.

Det bedst mulige, vist nok sagt så godt, som vi mennesker kan sige det, står allerførst i vor lærebog (Katekismus):

„Det skal frem for alt ligge os på hjerte, at vi må være og blive Guds kære børn, der lever ham til velbehag og i hans samfund bliver særlige.“

Lever vi efter denne velsignede regel, kan vi naturligvis godt få både pynt, megen glæde og en hjertenskær, men „den dybe sammenhæng“ i vort liv vil dog altid blive Gud og hans dyrebare nåde. Og vi kan synge:

„Når jeg kun i nåden står,
uforsagt, ihvor det går.“

Vi ønsker jer det allerbedste — og alt andet godt i tilgift, og vi ønsker det særlig stærkt, fordi vi kom til at holde af jer allesammen.

Og det er en stor og god ting, at vi kan holde af hinanden, selv om vi godt kan se hinandens fejl. Vi havde vore fejl, og I må meget gerne skrive og fortælle os om disse fejl. Det vil gøre os bitterligt ondt, men derfor kan det godt være sundt for os, og når vi så ved, at det er skrevet i en god mening. — —

Nå, men nogle af jer skal passe på, at I ikke for ofte tænker: „Det kan de andre gøre.“ Og nogle af jer — nå, jeg tør ikke fortsætte, men bliver der en uoverensstemmelse mellem jer og jeres medmennesker, så vær meget sen til at tro, at de andre har fejlen.

Når jeg således har gjort min tunge pligt, går jeg over til det, som er så meget skønnere. Jeg vil fortælle jer, at mange, mange af jer var særdeles velopdragne, og det var os sådan en glæde at have jer her. Der var også mange af jer, der var trofaste i bønnerne, og måske var det derfor, Gud gav os så rig en sommer.

Nu er I tidligere elever, sommerskolen 59. I er mit 58sindstøvende hold, men I vil ikke forsvinde i mængden, for hverken I eller vi kan glemme en bestemt fredag aften og den nat og den morgen, der fulgte efter.

Gud gav jer en oplevelse, som I skal mindes med glæde og tak — og især skal I mindes den, når det kniber. Men Gud gav jer også sit ord på, at han vil være jer nådig for Jesu skyld, og det løfte skal I klynge jer til, selv om alt en dag bliver mørkt. Jeres sind kan huse så mange følelser, men I ved da, at Gud skifter ikke sind over for jer.

Idet vi mindes så meget, siger vi igen: Tak og tilgiv. — Bed og arbejd!

Et meget kært brev

En af de unge piger, der var her på skolen i sommer, skriver:

„Rigtig mange tak for den dejlige sommer. Jeg længes meget efter skolen og kammeraterne, men det skal man jo se at komme over.“

Tak for, hvad vi oplevede den sidste aften i privaten. Den aften, hvor vi mærkede Guds nærhed, vil jeg aldrig glemme. Da jeg sagde ja

til at følge Jesus, mærkede jeg, at Guds evige arme nåede helt ned til mig. Det var noget så stort og rigt, at jeg slet ikke kan fortælle det.

Jeg har nu fået et emblem, og bare jeg nu må bære det med ære og ikke bringe skam over det i stedet. Jeg ville så gerne, om jeg kunne stå fast og blive, hvor jeg nu har fået begyndt, og ikke komme bort fra vejen, som fører opad.

Endnu engang mange tak for, hvad vi har hørt og lært i sommer. Jeg har fået så meget at sige Gud tak for, medens jeg før tog alting som en selvfølge.“

Kære »gamle« elever'

Vi var to „gamle“ elever, der fik den lykke at deltage i hele det bibelkursus, der blev afholdt på vor skole. I kan tro, at det var skønne dage, som mange flere af jer gamle elever skulle have været med til. Hvordan kan det være, at der ikke kommer flere unge til sådanne kurser? Selvfølgelig er der endnu travlt på marken, men det er dog den tid på året, hvor I har mest tid. Alle, der kan, burde komme med, ikke for arrangørernes, heller ikke for skolens, men for jeres egen skyld.

Det er en meget stor berigelse at komme til bibelkursus, at få uddybet Bibelens ord, at få bekræftet, hvor stor betydning bønnen har, og så at få lov at synge sammen. Vi har lært mange udmærkede melodier, når vi tager de få dage i betragtning. I siger måske, at de melodier, I kender, er gode nok, men det kan være en fordel, at en sang får en foryngelse netop ved en ny melodi.

Bibelen er den vigtigste bog, der findes; den er det værd at komme på kursus for. Der er mange ting, man tit sidder og tumler med, som man i fællesskab kan finde frem til, og I, som er med til at lede bibeltimer, kan på et bibelkursus få en god vejledning, og sidst men ikke mindst bønnens kraft.

Med bønnen er det som med vort åndedrag, hvis vi ikke kunne trække vejret, ja, så levede vi kun ganske kort, sådan er det også med vort åndelige liv; gør vi ikke brug af bønnen, er vort

liv med Gud i fare. Bed derfor uden ophør, når Gud kalder; for det gør han. Han kalder på alle, og da gælder det om at være rede. Vi fik at vide, at vi kan bruges alle sammen, fordi Gud kalder ikke den dygtige, men han dygtiggør den, han kalder. Vi skal ikke være bange for at gå; han sender os ikke alene, og han giver os den visdom, som vi har brug for, fordi han er trofast.

Lad os da gengælde ham hans trofasthed ved at være trofaste mod ham, som gav sin søn Jesus Kristus hen for os. Han døde på et kors for din og min skyld.

Bed og arbejd, og Gud vil være med jer.

Kærlig hilsen til jer alle
fra to „gamle“ elever.

De unges Forlag

anmelder.

K. Hee Andersen: Olfert Ricard (340 s., 19,50; ib. 28,50). — „Vi ville een ting, så sker der noget!“ Med disse ord har Olfert Ricard karakteriseret sine første år i det kristelige ungdomsarbejde, den tid, da KFUM i København under hans ledelse rykkede frem fra forholdsvis ubemærkedhed til at blive det mest kendte og omdiskuterede fænomen i hovedstadens kirkelige liv. — Som medarbejder i studentertiden og fra 1896 til 1908 som ledende sekretær i KFUM slog Ricard kampen for ungdommen fast som den mest påtrængende opgave for en kirke, der var udsat for stærke angreb og hårde modsrømninger og let kunne fristes til at gå i defensiven. Ved sin lysende veltalenhed, sin åbne sans for både kristelige og kulturelle værdier, sin sjældne evne til at vinde unges fortrolighed og øve indflydelse på dem, ved sin omsorg for den enkelte og sin trofasthed i venskab blev han en ungdomsfører, som man sjældent har set mage til. Som præst i København gennem en snes år blev han hørt og læst og radiolyttet over hele landet. Ingen dansk præst har som han talt til hele det danske folk.

Dette billede tegner Knud Hee Andersen ud fra trykte kilder, et stort antal breve samt egne erindringer om samarbejdet med Ricard. — For den slægt, der ikke selv har hørt eller kendt Ricard, bydes her lejligheden til at se ham i historiens sammenhæng, også til at få korrigeret den vrangbedømmelse, som han efter sin død har været genstand for fra folk, der så på hans arbejde med modvilje. En levende kirke er en kæmpende kirke,

og Olfert Ricard var den kæmpende kirkes mand i en tid, hvor kampen var hård. Derfor er der inspiration at hente fra denne mand, som for et halvt århundrede siden stod i forreste række i kampen.

JUNIOR-BØGERNE

Poul Hoffmann: Kongens mand. (115 sider, 7,75). „Kongens mand“ er den spændende historie om den heltemodige og gådefulde hærfører Joab, om hans trofaste våbendrager Naharaj og hans herre og ven kong David. Den er også historien om mærkelige lande og folk i ældgammel tid, om krig og arbejde, rejser og fester — og om prinsesse Tamar, der vandt Naharajs hjerte. Sidst, men ikke mindst er den en lille del af historien om det store mål, som både kongen og hans mænd kæmpede for: Guds herredømme på jorden.

Poul Hoffmanns evne til at skrive for de unge er velkendt fra en række værdifulde ungdomsbøger, hans fortrolighed med det bibelske stof og dets historiske baggrund bl. a. fra den romantrilogi om Moses, der har vakt så stor opmærksomhed i de seneste år. Ved indsendelsen af manuskriptet til „Kongens mand“ skrev han: „Der findes så mange udmærkede bøger, der levendegør andre dele af verdenshistorien for ungdommen — med bibelhistorien står det i så henseende skralt til. Det faldt mig ind, at ingen var nærmere end jeg til at forsøge at rette på dette forhold.“

Den, der læser „Kongens mand“, vil sikkert indrømme, at forsøget er lykkedes. Ikke mindst lærere og ungdomsarbejdere vil finde et betydeligt hjælpearbejde i denne bog, der opfylder alle krav med hensyn til litterær kvalitet og oplysende egenskaber, uden at det virker påtrængende eller går ud over spændingen.

Kirsten Bang: Lars i Danmark. (151 sider, 6,85; kart. 8,50). „Lars i Danmark“ er en fortsættelse af „Lars i Østgrønland“, men med helt selvstændig handling. Lars er kommet hjem igen og skal nu tilpasse sig storbyens og skolelivets mere regelbundne liv. Sammen med et par kammerater og hunden Palasé leger han ude ved en losseplads ved Kallebodstrand; en af kammeraterne kommer på gale veje, og politiet blandes ind i det. Fra dette farlige milieu kommer Lars og hans ven bort ved at komme på sommerferie hos en skovfoged på Stevns, og her oplever drengene et spændende krybskytte-eventyr, som de — og ikke mindst hunden — er med til at opklare. Historien ender med, at der kommer bedre orden på drengenes hjemlige forhold, og de bliver meldt ind i en spejdertrop for at få et sundere og bedre afløb for deres fantasi og kræfter. Bogen er livlig og spændende og har en god og sund tendens.

HØJSKOLEPOST

Kammerater 56-57 og 58-59!

Vi er samlet på KFUM i Varde i aften. Vi er genindkaldt i 3 uger, og de er snart gået, derfor har vi aftalt at samles her. — Mange ved, hvad soldaterliv er, der kan let blive noget, der trækker den forkerte vej. Derfor var det skønt, vi blev nogle kammerater fra N. N. H. Man bliver ligesom løftet lidt opad, når man møder gamle venner, som har samme standpunkt. — Hilsen til forstanderfamilien, lærerstaben og kammeraterne.

Niels Jørgen Bach Poulsen. Andreas Andreassen. Niels Christian Rasmussen, Georg Larsen (alle 56-57) og Jørgen Moosgaard (58-59).

Stævnet i Viborg

slog alle tidligere rekorder. Vi var over 140 deltagere, hvoraf omtrent 50 var fra skolen. Der var altså henad 100 gamle elever og venner med pårendende.

Stævnet i Herning

har vist kun een gang været større. Vi var ca. 115 deltagere, og deraf var kun ca. 20 fra skolen, så også der har været et fremmøde på henad 100.

— — —
Vi fra skolen vil gerne sige de tidligere elever en stor tak for samværet. Det var en oplevelse at være sammen med jer og mærke jeres venlighed. Måtte vore stævner styrke jeres sammenhold og kammeratskab, og måtte de styrke jer i at arbejde og bede for vor skole, og måtte de frem for alt styrke jer i det allerbedste: at tjene Herren med glæde!

Selv om deltagerantallet var ret nær ens i Viborg og Herning, så var der alligevel stor forskel på de to forsamlinger. I Viborg var ældre og yngre blandet ret jævnt. Men i Herning dominerede de ganske unge fuldstændigt.

Må vi ikke godt bede vore venner i Viborgkredsen om at arbejde mere ihærdigt for tilgang til skolen, så der stadigt kan være tilgang af ungdom, og må vi ikke bede de ældre elever i Herningkredsen om at møde bedre frem ved stævnet. Det gør altid lidt ondt at møde den, der spørger: „Ja, men er der slet ingen fra mit hold?“

Sommerskolen 1949.

Vor vandremappe efterlyses. Hvis nogen har den, bedes de omgående sende den videre. Da den imidlertid må anses for bortkommen, bedes de, der vil

være med til at starte en ny, skrive til undertegnede.

Fru Nora Christensen,
Lille Ahle, Barde, Herning.

Vinterskolen 50-51.

Vor vandremappe efterlyses. Hvis nogen har den, bedes de omgående sende den videre. — Da den imidlertid må anses for bortkommen, bedes de, der vil være med til at starte en ny, skrive til undertegnede.

Hr. Kristian Sørensen,
Dollerup, Ullits.

— For os på skolen er det uforståeligt, at disse vandremapper kan gå i stå. Hvor havde vi trods rationering og overgangsvanskeligheder en dejlig sommer, og hvor var samværet åndeligt rigt i vinteren 50-51. Det er en stor fejl, at sammenholdet ikke styrkes mest muligt, for det trænger vi alle til. Derfor må vi have disse vandremapper i gang igen, og derfor må sommerpigerne fra 49 omgående skrive til Nora (f. Jensen), og de unge mænd fra 50-51 må omgående skrive til Kristian Sørensen, og så må I alle skrive tydeligt navn og adresse. Så skal vi have jævn fart på, og vi skal skrive fra hjertet, og gid de gode minder og det gode kammeratskab, der var ved at blegne, må blomstre på ny.

Vandremappernes besøg på skolen.

- „Mindekæden“ 1942 den 15. august.
- „Giv aldrig tabt“ 1958-59 den 3. oktober.
- „Ustandselig“ 1957 den 9. oktober.

Giv aldrig tabt!

Er en vandremappe eller to-tre gået tabt, så starter vi igen, indtil vi får en ustandselig, der vil skænke os en rigtig mindekæde.

Regnskabsbogen,

som mange af sommerleverne havde bestilt, kan fås nu. Hvis du gerne vil have den, skriv det så til os, og læg frimærker for 2,50 kr. i brevet. Pas på, at frimærkerne ikke lægges sådan, at de klistrer sammen.

Til lykke!

Lørdag den 24. oktober vies i Viskum kirke frk. Minna Jensen (59) og hr. gdr. Gunnar Hallum (53-54). Adresse på bryllupsdagen: Lundorf, Vejrumbro. Bopæl: Herrup pr. Vinderup.

Onsdag den 7. oktober vies frk. Anni Hansen (55) og landmand Peder Kjær, Toftum mark, Heltborg. Bopæl: Toftum mark, Heltborg.

Onsdag d. 2. september vies i Nautrup kirke frk. Erna Primdahl (57) og hr. Landmand Poul Erik Gørup, Glyngøre.

Søndag d. 20. september vies i Ejerslev kirke frk. Ruth Holm (57) og hr. landmand Jens Primdal. Bopæl: Lyngø, Durup.

Lørdag d. 14. november vies frk. Ane Kathrine Skov (58) og hr. gdr. Svenning Plougmann (52/53). Adresse på bryllupsdagen: Folkets Hus, Vinderup.

Vore møder.

- 28. oktober. Videbæk. A. Kr.
- 19. november. Snebjerg. A. Kr.
- 24. november. Vandborg. A. Kr.

Hilsen til dem fra 49-50 og 53.

Samlede i Krista og Egon Sejbjergs hjem den 4. oktober sender vi alle på skolen og vore kammerater de bedste hilsener.

Erna Bilberg Olesen (53), Johannes Olesen, Sv. W. Lauridsen, Oskar Christensen, Krista og Egon Sejbjerg (49-50).

Adresseforandringer

Sommerskolen.

- 1955 Frk. Esther Pedersen, Højskolen, Nr. Nisum — samme, Børnehaveseminariet, Lyngøgade 12, Aalborg.
- 1952 Fru Ellen Pedersen, Askov Sløjdscole, Vej — samme, Bakkefaldet 11, Hasle, Aarhus.
- 1950 Sygeplejerske Karen Marie Larsen, S. B. 124, Sct. Hans Hospital, Roskilde — samme, Blegdamshospitalet (box 35), Kbhvn.
- 1950 Frk. Ines Blom Madsen, Ortopædisk Hospital, Hans Knudsens Plads 3, København Ø. — samme, Olstrup, Rude.
- 1949 Barneplejerske frk. Ruth Overgaard Pedersen, Nørhede Savværk, Nørhede, Lervang, — Børnehavelærerinde frk. Ruth Overgaard Pedersen, Børnegården, Middelfart.
- 1947 Frk. Frederikke Andersen, Randersvej 30, Overlund, Viborg — samme, Sandet skole, Stakroge.

Vinterskolen.

- 29-34 Fru Inger Bahn Jensen, Kvarmløse, Tølløse, — samme, Tølløsevej 26¹, Tølløse st.
- 57-58 Gunnar Madsen, Linde, Sivikjær, Hestbæk pr. Bur — samme, Vibholm, Tvis pr. Tvis st.

Udgivet af

Nr. Nisum højskoles elev- og vennetorening
Redigeret af forstander A. Kristensen.

CHRISTENSENS BOGTRYKKERI STRUER 8650

A 05
FRYDERIKSBERG ALLE 22
STATENS PÆD. STUDIESAMLING
FRYDERIKSBERG